

Daniela Bakić

Dnevnik

čuda Dude

Alapače

Copyright © 2016, Daniela Bakić
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Drage moje,

Ako je i vaša svakodnevnica prošarana decom koja prebrzo rastu, muškarcima koji nikada ne odrastu, ako i vi žonglirate između kuće, posla, prijatelja i obaveza, ako ste nesavršene, a opet tako dragocene, naučene da se radujete sitnicama i sanjate svoje male snove čak i nad punom sudoperom – na pravom ste mestu – dobro došle u Dudinu zemlju čuda!

Sadržaj

A jesam li ti lepo rekla?! (9)	Kaži mi nešto lepo... (15)
Klupa za rezervne igrače (18)	Kuće male, krečene u belo (23)
Ne idi, maaaa (26)	Bol boluje, nikom ne kazuje... (31)
Opet pire (34)	Zdravo, vojsko oštarih olovaka (37)
Dark side of the... Men (40)	Čekaj sekund, čekaj život... (45)
Duda u zemlji čuda (49)	Dopunska VS dodatna nastava (52)
On u Prag, a ja ni preko praga (56)	Ne daj me, mama (61)
Duša bankrotirana (65)	Estrogene, vrati se, sve ti je oprosteno... (69)
Kućo moja, pređi na drugoga (74)	Najstarija, najvrednija JA (78)
Nikad i nikom, mame mi moje... (83)	E, sve ću da te kažem! (88)
Pali me na gurku (92)	A šta vi još čekate? (97)
Putuj, igumane... (101)	Sto mu čokoladnih pudinga! (104)
Ponedeljak, sreda, petak... (109)	Umri muški, druže Markese (114)
I imam bore da to i dokažem... (116)	Nevolje sa Mrvicom, part MMCXVIII (121)
Zato što ja tako kažem (126)	Maziću ga, paziću ga i zvaću ga Đorđe (131)
Daj griz, pliz (134)	U svetu postoji jedno carstvo (137)
Sve smo mi pomalo Džejn (140)	Jest malen, al' je zato lip (143)
Dobro jutro, lutko (147)	Pohvala singl mamama (150)
Kači me na	

publik momentalno! (153) I briga me za to tvoje rebro,
 Adame! (157) Lavanda bluz (160) Brak eliminator (163) A te
 firange čipkane... (166) Okreni moj broj (170) Hvala, mati,
 na salati... (173) 'Nako, ni mnogo ni malo... (176) Deset,
 devet, osam, sedam... (179) Jedna je majka (182) Ne da
 majka sunce svoje nikome! (187) Moja mala nema
 mane (190) Kada padne prvi sneg... (193) Od pitome smo
 sorte, majne damen und heren... (196) Ljudi moji, je li to
 moguće? (200) Ne dam ti šarene pilule (203) Mame svih
 zemalja, ujedinite se (206) Svečane bele košulje (210) Plavo
 nebo i zelena trava (213) Princeza na kesi graška (216)
 Nije mi lako, stari se polako... (219) Piši kô nekad, dva-tri
 reda... (222) Say „cheese“! (226) I ne diraj tatine
 singlice! (229) Cicvara (233) 'Pavaj mi, 'pavaj,
 bebice mala... (236) Dečko, drago mi je... (239) Moj lični
Please, try later (243) Od nikad do uvek (246) U Mrvice, u
 Mrvice duge trepavice (250) A mogu li još samo
 pet minuta? (253) Game over (256) Zec beli sreću deli! (259)
 Majstori, majstori... (262) Ko o čemu – baba
 o uštipcima (265) Život, i miris i ukus... (269) Ko kosi,
 ko vođu nosi (272) Kad kada pozove (276) Gospodin će
 od priloga? (280) Prigovor se odbija... (285) Ni brige ni
 pameti (289) Sudija, lopove! (292) Malo o mirisima... (295)
 I još koja o svekrvama (298) Izgubljeni u prevodu (303)
 E baš volim Novu godinu (308) Ne zaboravi me... (311)
 Igraj svoju igru, opusti se... (315)
O autorki (319)

A jesam li ti lepo rekla?!

Možda sam imala sedam ili osam godina, ne sećam se više, ali znam da smo išli na more. Tata je, naravno, vozio kao manijak, a meni je bilo muka kao nikad u životu. Dobro, meni je bilo muka uvek kad tata vozi, taj neugodni osećaj bi se pojavio i pre nego što bi zastava 750 zabrundala, ali ovog puta mi je bilo baš-baš loše i nisu pomagali ni čitanje stripa, ni slani štapići, ni „gledaj-napred“, ni „samo što nismo stigli“ – ništa. Muka pa muka.

I sve me je teralo na povraćanje – i miris maminog laka za kosu, i tatin *Old Spice*, i sendviči s jajima i kulenom koji se topio na plus trideset, a ponajviše cigarete koje je on, onako zdušno i šoferski, vario jednu na drugu.

– Mogao bi malo i da prikočiš s tim duvanom – rekla je mama. – Ugušićemo se.

– Pa ti otvori prozor ako ti smeta – odgovorio je tata i nastavio po svom.

– Ne mogu da otvorim prozor – spremno je dočekala. – Pokvariće mi se frizura. A i ubiće me promaja... Mogao bi malo da prikočiš.

- S ovim...? – upita on i podiže cigaretu.
- Ne, Dragoljube, s ovim – reče ona i pokaza na volan.
- Vidiš da idemo pedeset na sat, je l' ti to hoćeš da svi lepo izginemo?

Moja mama, inače mirna i pribrana osoba, sasvim je gubila kontrolu tokom vožnje. Bila je jedna od onih žena koje su, iako nikad u životu nisu sele za volan, teoriju držale u malom prstu. Ta je poznavala propise bolje od svakog instruktora. Da je, kojim slučajem, bila na mestu organa reda – ta bi zbog prekoračenja brzine trajno oduzimala i dozvolu i državljanstvo i nepokretnu imovinu i proterivala iz zemlje za sva vremena.

Naravno da je znala i kad treba da se prikoči i da se dà gas, kad se pretiče i koliko odstojanje treba da se drži, a o tome kako je umela da „sluša motor“ da ne pričam. Teško da je iko mogao bolje da proceni kad se i zašto naš jadni autić muči, stenje i pati, i da li više voli *Shellovo* ili *Modričino* ulje... Nekad mi se činilo da je potajno uživala svaki put kad bi tatu zaustavila policija, jer je kazna koju je morao da plati na licu mesta bila dovoljan razlog da nedeljama prepričava događaj i da se naslađuje u svom „šta sam ti rekla“ maniru. A tek taj uludo bačeni novac... „Za jednu prosečnu kaznu mogli smo tri puta ručati. Od novca koji smo izgubili zbog njegove bahate vožnje, skromnije porodice živele su i po nedelju dana. Za limara imaš, a što meni kičma propade jer perem na ruke, to nikom ništa“, nabrajala je. Na sve to, imala je i jako morbidnu crtu koju je povukla na babu, te se u njenoj interpretaciji, bože me prosti, moglo i tako „lepo izginuti“.

Ukratko – jeste mi majka i mnogo je volim, ali je najgori suvozač kog možete da zamislite. Ta, otkako bi sela u kola,

usta ne bi zatvarala. „Dragoljube, pazi... Dragoljube, imaš kamion u susret. Sad dodaj gas... ne baš toliki gas... koči, Dragoljube, ugnjaviće mi se sav paradajz u gepeku... Prikoči, kad ti kažem... Prospe li se sir – tebi će auto da smrdi.“ Naravno, kako su surutka i raso najgore što može da zadesi jedan prosečan gepek – tata bi momentalno pritiskao kočnicu, ali tek koliko da primiri mamu. Posle nekoliko kilometara bi, naravno, nastavio da gazi po gasu i priča bi kretala ispočetka.

Elem, bilo je rano jutro, čekali smo da ugledamo to more iza krivine, mama je rondala, ja cvilela sa zadnjeg sedišta a tata ćutao i pržio, ne bismo li valjda što pre stigli i tako prekinuli čitavu agoniju. Ne znam šta je bilo gore – mučnina, njih dvoje ili to što su celim putem, od kuće do Sutomora, vrteli jednu istu kasetu: *Jugodisk*, Miroslav Ilić, *Jesen sedamdeset i neke...*

– Tata... muka mi je...

– Pssst, pusti tatu da vozi.

– Tata...

– Čuješ šta ti kažem, strpi se još malo, samo što nismo stigli...

– Ali tata...

– Dragoljube, da znaš da je ubledela, smanji malo...

– Mama, možemo li da stanemo?

– Srećo, nema tata sad gde da stane sve i da hoće. Nije ti baš toliko muka, a? Nije trebalo da stavljaš kulen u sendviče. Opet će nam presesti...

– Mama...

Jesen je plakala s tobom... dopiralo je iz jambolijom ušuškanih zvučnika. *Jesen sedamdeset i neke...*

– Mama... Ma...

– Dragoljube, ako ovog momenta, čuješ li, OVOG MOMENTA ne staneš, ispovraćće se po tapacirungu, a ja ti to neću čistiti, nema te sile...

Na pomen povračke i tapacirunga, Dragoljub bi tako divljački kočio da sam, po inerciji, zabadala glavu u naslon maminog sedišta. Dok se ona u čudu levom rukom krstila a desnom popravljala frizuru, znala sam da najbolje tek sledi i da će mu ovaj pretrpljeni strah debelo naplatiti.

– Bože sačuvaj, kako kočiš – rekla bi i okretala se prema meni. – Bolesno dete u kolima, a on rešio načisto da nas pobije...

E, sad, ja sam živi primer kako na kraju završimo s tipovima koji liče na naše očeve. Moj je tata vozio kao nenormalan i nakon kilometara i kilometara mučnine u krivinama – udala sam se za kopiju Hakinena.

– Lakše malo – ponovila sam po ko zna koji put. – Vidiš da je bleđa kao krpa, dušu će povratiti. Mila, jesi dobro?

Skrenite u sledeću ulicu desno, rekao je glas iz GPS-a.

– Hoćeš li, molim te, da ukineš to čudo? Na Zmijanju smo gornjem, a on našao da mi priča o ulicama? A ti baš moraš da pretekneš sve i jedan auto ispred sebe, a?

– Mama, muka mi je – rekla je Beba.

– Znam, dušo, i mami je muka.

– Što joj nisi dala tableticu? – upitao je Vlada.

– Ja da detetu dajem tablete da bi ti mogao da voziš kao ludak?! Pa ne pada mi na pamet. Pasoši su kod tebe?

– Kod mene su. Daj nađi neku normalnu stanicu, vidiš da šušti.

– Nađi je ti na vr' Manjače.

– Pusti onda CD. Jesi poneo one moje?

Tajac.

– Znala sam... i šta ćemo sad? Da slušam Roja Obrisona do mora?

– Orbisona – ispravi me muž.

– Obrisona sam i rekla. E svaka ti čast...

– Dobro – rekao je – ne moraš da slušaš Orbisona, ima tu još nekih CD-ova.

– E, dobro je, nemaš pojma koliko mi je lakše... A izvini, je l' baš MORAŠ da voziš tako brzo?

– Pa nema nikog ispred nas...

– Znam da nema, ali voziš osamdeset a ograničenje je pedeset... sad da te zaustave, oduzeli bi ti dozvolu. Platićeš mi ako ti opet napišu kaznu.

– Neće mi pisati – rekao je prilično sigurno. – Ovde ih nema. Ovo je otvoren put.

– Hoćeš da se zamenimo? – pitam. – Da ja malo vozim?

Naravno da neće da ja „malo vozim“. Moj muž se ne oseća dobro kad ja „malo vozim“. Moja vožnja mu ne uliva poverenje. Ja sam žensko. Kaže da ne umem da se koncentrišem na vožnju, da ne kočim na vreme, da mučim motor, cimam gas, suviše grubo naskačem na ležeće policajce a odstojanje merim u santimetrima. Ubeđen je da ću poginuti jednog dana, jer se šminkam u vožnji i proveravam mejlove. I zaboravljam na migavac. I stalno mi drobi dok vozim... Bože, kako me to izluđuje... Zašto ne može prosto da sedi mirno i da se vozi? Ne znam šta se to dešava s njim. I gledaj kako vozi!

– Vladimire, da l' si ti normalan? Šta pokušavaš da dokažeš? Da si najbolji vozač kog je svet ikad video? Vidi, vidi! Pa nije ni čudo što ti blicaju. Hoćeš svi lepo sad da izginemo? A-ha, eno ih! Eto ti sad kako ih nema na otvorenom putu.

„Dobar dan“, reče policajac. „Dobar dan“, reče Vlada. „Saobraćajnu i vozačku, molim. Prekoračili ste brzinu, Vladimire. Za celih dvadeset na sat“

Dvadeset? Trideset je bilo, pitajte mene, ja sam sve videla! Ja sam mu rekla da prikoči, al' ne znate vi kako je on tvrdoglav. I ja lepo kažem „uspori“, al' on ništa. I vidi sad...

Jesam li ti rekla šta će da bude? Naplatite mu kaznu, kriv je, nema tu šta.... Tri sam ručka mogla napraviti za te pare... Pa će posle da bude – Duda ne zna šta govori. A lepo sam ti rekla... Lepo sam rek...

Kaži mi nešto lepo...

Probudim se jutros, pristavim vodu, otvorim kutiju s kafom, kad ono – šipak. Prazna. Ih, mislim se, ko će sad da silazi do radnje, još ni pižamu nisam skinula. I setim se – imam negde u štek u sto grama, što su nam gosti doneli. Prodžaram po fiokama i... Jeee! Eto, razlika između sreće i nesreće često se meri u gramima.

O da, i te kako, i sreća se meri. Ali ne onako, avionima, kamionima, kamarom para. Sreća je obično vrlo mala i retko se servira u velikim porcijama. Mislim nešto, sve što me je ikada u ovom životu usrećilo – moglo je da stane na dlan. Da se vratim na onih sto grama ili...?

Sreća se meri gramima, milimetrima, minutima, sekundama. Nikad je nema u ogromnim količinama, nikad se ne meri tonama, miljama, godinama. Često i ne znam zašto sam srećna. Kad smo se selili, mislila sam – biću najsrećnija u novom stanu. Nisam. Bila sam zadovoljna, okej, i dopadalo mi se to što vidim, ali me je brzo prošlo. Posle dve nedelje opet su me nervirale iste stvari. Sudopera je ponovo bila puna, lavabo muzgav a korpa za veš pretrpana. To nije sreća.

Sreća, prosto, nema veze sa novim stanom, boljim kolima, količinom novca koji imam ili nemam. Jeste, jurim i ja za ovim i onim, ali zbog toga se ne osećam dobro, samo umorno, iscrpljeno, iznevereno.

Sreća je kad kupim one dve šake jagoda na pijaci, da Bebi skinem zazubice. Znam da prve jagode nisu bogzna šta, znam da je čisto bacanje para, ali ona se svakog proleća tako ozari kad ih vidi... Sreća je kad putujemo, mrak je i mesečina, a ja ubacim onaj naš CD, čutimo, vozimo se, ništa više.

Svakakve gluposti mogu da me usreće. Sitne sitnice. Pakovanje žvaka – jedva četrnaest grama. Kad ih nemam u tašni – nesrećna sam. Nula koma sedam grama nikotina u cigareti, nije za pohvalu, ali je sreća. Petnaest mililitara laka za nokte u nekakvoj „pink rabbit“ nijansi. Mala bočica Bugarija. Jedna tuba savršeno platinasto plave farbe za kosu. Milka od sto grama. Jedna kesica vanil-šećera, teška svega sedam grama, ali ako moj kolač nema tih sedam grama – neće da valja.

Dva kilograma i trista pedeset grama – toliko je imala Beba kad se rodila. Mali format, a sreća – do neba. Njene prve cipelice bile su veličine priveska za ključeve. Opet sam se radovala milimetrima. Prvi zubić – linija jedva vidljiva golim okom, a ipak – sreća. Zatim, tri minuta Kleptonove fantazije na gitari. Dva gutljaja bermeta. Pet maslina. Zrno grožđa. Minut ćutanja. Glasan smeh. Trenutak u kom se kiša i sunce smenjuju. Zagrljaj koji traje samo malo duže od uobičajenog. Ono vreme, pre nego što sat zazvoni, kad ćulimo ispod jorgana. Sumrak i svitanje. Minut-dva između.

Sreću sam često sretala na pijacama. Zveket kantara. Krezubi osmeh starca. Osmeh stranca. Miris i ukus – i to je sreća. Jabuke koje stvarno mirišu na jabuke, na gostinske sobe koje se zimi ne greju. Mirisi. Toliko mirisa. Miris

bebećeg potiljka. Tek pomuženo mleko koje šušti. Dunje. Stari šifonjer. Reči. Žuti stiker na kom si napisao da me voliš. Poruke koje mi ostavljaš na tajnim mestima. Mini-bar hotelske sobe, naša prva noć. Još čuvam one sapunčice. Moj prvi tekst veličine poštanske marke, objavljen u novinama. Prve Bebine ukrivo izgovorene reči. *Patanite, totolači i Nepatica*. Palačinke, kolači i Crvenkapica. Mala crno-bela slika za pasoš. Razgovor s majkom. Pravo pismo napisano rukom. Razglednica s mora. Držanje za ruku. Knjiga za kojom ginem – odjednom se pojavi u knjižari preko puta. Jelo po novom receptu koje ispadne savršeno. Osećaj peska na bosim nogama. Ukus hladne kafe na nepsima u vreli letnji dan. Popodnevno sunce na kopcima. Cveće koje ne očekuješ. Ruka na ramenu kad joj se najmanje nadam. Lepa reč.

– Kaži mi nešto lepo, molim te.

– Nešto lepo – kažeš i nastavljaš da spavaš.

Klupa za rezervne igrače

Sedimo Gaga i ja tako pre neki dan kod moje bake na kafi. Baka iznela vanilice, lanjske, rekla bi', ali kad imaš osamdeset tri godine, šta uopšte može da ti bude staro i bajato?

– Kako ti je mama, sine? – pita baka.

– Nije nešto – kaže Gaga.

– Šta joj je?

– Ne znam. Ima neke vrtoglalice. Krenuli smo po lekarima. Od jednog do drugog. Ne znaju šta je. Kažu – na nervnoj bazi. Ali, pomislim... ona je još mlada žena – reče Gaga i ispravi se: – Dobro, nije baš mlada, ali mlada je da krene po lekarima.

– Koje ti je majka godište? – pita baka.

– Pedeset peto – kaže Gaga, a baba se zamisli.

– Pedeset devet godina – prevodim.

– Lepe godine – primeti moja baba.

Lepe godine – za šta? Lepe da krene da te načinje sa svih strana? Lepe da počneš da obilaziš ordinacije, da upoznajesh specijaliste različitih oblasti?

– Roditelji neminovno stare – reče Gaga. – Nema tu šta, stare oni, starimo i mi, život je to, ne znam zašto se čudiš.

Čudim se, eto. Znam da to tako mora, ali nekako sve mislim – neće još, mladi su, mladi smo i mi. A onda primetiš neke sitnice, tu i tamo, i shvatiš da tvoja mama više nema trideset pet godina i da nije ona „zgodna mačka“ s plaže u Tučepima.

– Moram nešto da te zamolim – kaže mi baka.

– Samo reci, nano, šta god treba – odgovaram, iako već znam o čemu se radi.

– Sine, kad budeš imala vremena, da me odvedeš do baba Dane. Nije joj dobro ovih dana. Bojim se da nije... znaš već... a treba da odem do nje, nema smisla, tolike godine se znamo, stanovale smo zajedno u Dunavskoj, znaš koliko mi je valjala...

– Dobro, nano – kažem (vidim kol'ko je sati). – Je l' treba odma' da idemo ili može da čeka do sutra?

– Valjalo bi odma', al' nećemo ako nemaš vremena.

– Spremaj se – kažem, babu ne umem da odbijem.

– Idemo sad, al' da se vratimo do mraka. – Da l' da se presvlačim il' mogu ovako? – pita baba.

– Možeš tako, šta ti fali, kô da će neko da te gleda usput.

– Čekaj samo da se očeshljam – kaže baka. – Vidi, molim te, da mi nisu gde pukle čarape, ne vidim ti ja to ništa odavno.

– Bako, super si, nema da brineš.

– Ih jeste, baba da bude super, 'de to ima – nasmeja se baba i zadenu maramicu u rukav.

– Da svratimo u prodavnicu – kaže mi. – Da kupimo kilo kocke i kafu.

– A sok? – pitam.

Tokom godina sam naučila da je vrsta soka bitan pokazatelj istorije bolesti. Ako idemo samo s kafom i šećerom, očigledno nije ništa i bolesnik će „preteći“. Ako baba kaže da kupim bistri sok od jabuke – biće da se radi samo o lakšoj

prehladi. Ako je gusti, pa još i od jagode – stvar je hronična i vrlo ozbiljna, a ako mi kaže da kupim borovnicu – onda znam da je đavo odneo šalu i da leka nema. Ananas, kivi, mango i te stvari ne nosimo nikome jer baba ne veruje u egzotiku.

Inače, čudno je to s babama. U poslednje vreme, ova moja samo priča o tome ko je umro. Kad god je nazovem – ili je neko bolestan ili je pred samim krajem, daleko bilo. A ako niko nije umro – čekaj, samo, umreće u roku od nedelju dana, garantovano. Kako si, baba? „Dobro sam. Eto, umro taj i taj, krasna sahrana bila. Vrlo lepa, mogu ti reći.“ „Kako, baba, sahrana može da bude lepa?!“ „Može, može, ooo, tu se, draga moja, vidi i ko je i kakav je čovek za života bio.“ Svaki put se naježim, al’ babi je sve to normalno. Postala je pravi ekspert. „Ako je do tridesetak ljudi na sahrani, to je onda u redu. Sve preko toga je čisto preterivanje. Dođe svet da se vidi i popriča.“ „Pa jeste“, bunim se, „nije to fešn selekšn, baš će tu da se viđaju?! Misliš da nemaju preča posla?“ „Pa da znaš i da nemaju“, brani ih baba. „Uostalom, život je to“, kaže. „Nije, baba, to je smrt.“ „Život, smrt, sve ti je to jedno isto“, ispravlja me baba. „Videćeš kad dođeš u moje godine. Umreti se mora, takav je red.“

Moja baba, inače, vrlo drži do reda i brine o svemu o čemu jedno čeljade brinuti može. Otkako ne vidi da štrika, i ne gleda serije, briga je postala babin omiljeni hobi. Brine kad slana ubije papriku, kad se Sava izlije iz korita, kad zemljotres pogodi Japan ili foke uginu od naftne mrlje u Meksičkom zalivu. A naročito brine o tome kako ćemo da je sahranimo. Ima dobrih dvadeset godina kako je pripremila odeću „za put“. Sećam se, bila sam u četvrtom razredu gimnazije kad me je uzela za ruku i povelala do starog šifonjera. „Ima baka nešto da ti pokaže“, rekla je. Ja se ponadala, izvadiće baba neke novce za maturu, kad ono

– haljina. Crna, do ispod kolena, lep kroj, diskretna kragnica, sve onako, čisto, popeglano. Najlon čarape, kombinezon, sve komplet. „Spremaš li se to negde, nano?“ , pitala sam je. „Spremam, spremam“, rekla je, ama kô da će sa mnom na maturski. „Samo ne znam kad ću. Al’ ti da znaš... Kad dođe vreme, nemoj da mi oblačite šta bilo, nego ovo što sam namenila.“ „Gde kad pođeš?“ , upitala sam. Stvarno mi nije bilo na kraj pameti da živ čovek može o tome da razmišlja. „Kako gde?“ , upita baba. „Pa GORE, pobogu.“

I dan-danas to GORE je babina omiljena tema. Iako je svaki put molim da mi ne spominje i da ne priča i da znam napamet i do detalja sva uputstva, i da ćemo se već nekako snaći, kad to, jelte, bude, baba ne odustaje. Svako malo izvadi ona onu svoju ‘aljinicu, obuče je, valjda da vidi da joj nije omalila il’ da je moljci nisu načeli, prošeta u njoj nekoliko koraka, metne novu lavandu u postavu, pa je vrati na onaj isti ofinger. „Stvarno si morbidna“, rekla sam joj jednom. „Šta sam?“ „Morbidna, grozna. Kako možeš da se ponašaš tako... kao da jedva čekaš...“, nisam mogla da izgovorim do kraja. „Sine“, rekla je, „pregazila sam osamdesetu. Ne vidim, ne čujem, ne znam jesam li došla il’ sam pošla, pijem šaku lekova dnevno, pa šta ja još mogu da čekam i da očekujem? Dobro je dok mogu na noge i nikom ne padam na teret. Život je to.“ „Nije“, opet ću, „smrt je to o čemu pričaš.“ „Život, smrt, jedno te isto“, ne da se baba.

Moja majka ima pedeset osam godina, pomislila sam. Sve što znam u životu – naučila sam od nje. Da hodam, da pričam, čitam, vezujem pertle, ušijem dugme, ponašam se, sve. Dobro se drži, ali teško mi je da prihvatim činjenicu da ima godina koliko ima i da već uveliko igra drugo poluvreme. Jer, moja mama je moja mama. I dok je mama tu – nekako je sve okej. Biće da i ona misli to isto. Jer i njena je majka još uvek

tu. Tačno je, već odavno ne igra, sedi na klupi za rezervne igrače – ali svejedno, opet je tu, bodri i navija.

„Može sokić?“, prekide me mama. „Ma ne mogu, nisam žedna.“ „Ti nikad ništa ne možeš, samo tu kafu piješ, vidi kako si bleđa, gvožđe ti je nula, vidim ja“, kaže i dodaje: „Imam divan sok na mućenje, od borovnice, domaće.“ Od borovnice? „Neka, mama, mani me, samo ću čašu vode.“